

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 338/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., o. c. p., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. M. Č., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 7/2010 zo 17. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., o. c. p., a. s., **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., o. c. p., a. s. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ 7/2010 zo 17. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou na najvyššom súde sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia B. N. č. OVS-2308/2007 z 28. augusta 2007, ktorá ako druhoінстанčný orgán zmenila prvostupňové rozhodnutie N. (ďalej len „n.“) č. UBD-1685-4/2006 z 26. apríla 2007 o uložení pokuty vo výške 250 000 Sk sťažovateľovi za porušenie ustanovenia § 35 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohl'ade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dohl'ade nad finančným trhom“) a súčasne aj § 75 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) z dôvodu neposkytnutia n. požadovaných podkladov potrebných pre výkon dohl'adu na diaľku. Najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia B. N. č. OVS-2308/2007 z 28. augusta 2007 žalobu sťažovateľa zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania. So závermi najvyššieho súdu obsiahnutými v jeho rozhodnutí sp. zn. 3 SŽ 110/2007 zo 4. decembra 2008 sa sťažovateľ nestotožnil a predmetný rozsudok najvyššieho súdu napadol ústavnou sťažnosťou podanou na ústavnom súde. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 232/09-40 zo 16. decembra 2009 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 110/2007 zo 4. decembra 2008, ktorý zrušil, a právnu vec sťažovateľa vrátil najvyššiemu súde na ďalšie konanie. V intenciách nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 232/09-40 zo 16. decembra 2009 najvyšší súd opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 SŽ 7/2010 zo 17. júna 2010, ktorým v časti zmenil napadnuté rozhodnutie B. N. č. OVS-2308/2007 z 28. augusta 2007 tak, že nanovo rozhodol o výške uloženej pokuty, ktorú upravil na sumu 2 000 €, a vo zvyšku žalobu podanú sťažovateľom zamietol s tým, že mu nepriznal náhradu trov konania. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľ opätovne napadol na ústavnom súde.

3. Sťažovateľ v podstatnom argumentoval:

«V danom prípade išlo najmä o hodnotenie toho, aký charakter má denník vedený podľa § 75 ods. 1 zákona o cenných papieroch, a tiež to čo vlastne N., v rámci dohľadu, od sťažovateľa... žiadala listom č. UBD-144/1445/2006 zo 4. 9. 2006, keď v označení tohto listu uviedla „vyžiadanie dokladov“ a v samotnom texte žiadala predloženie dvoch denníkov a v druhom odseku toho istého listu žiadala predloženie „uvedených informácií“. Sťažovateľ poukazoval na zrejmu nejednotnosť toho, čo vlastne N., žiadala...

Sťažovateľ tvrdí, že Najvyšší súd... v novom konaní sa opätovne nezaoberal všetkými argumentmi sťažovateľa... a spôsobil tak arbitrárny výkon spravodlivosti. Najvyšší súd... bol totiž povinný preskúmať aj to, či bol daný právny základ pre uloženie sankcie teda okrem iného i to, či samotnému vyžiadaniu denníka v rámci dozoru na diaľku mohol sťažovateľ reálne vyhovieť bez toho, aby odniesol svoj počítač do priestorov N., a či bolo v právomoci N. také niečo požadovať...

Pokutu udelila N. sťažovateľovi za nedodanie dokladov a nie za nedodanie iných informácií. Ak bola pokuta udelená za nedodanie dokladov a najvyšší súd potvrdil zákonnosť tohto rozhodnutia N. s odôvodnením že pokuta za nedodanie dokladov je v poriadku lebo to nemuseli byť len doklady, ale mohli byť napríklad aj iné informácie išlo o arbitrárny výkon spravodlivosti, čo je z hľadiska ústavnosti neprípustné. Odôvodnenie je preto v tejto časti arbitrárne a nie je z neho jasné či podľa názoru súdu bola porušená právna povinnosť tým, že neboli N. dodané „iné informácie“ alebo „doklady“...

Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu... je nejednoznačné a umožňuje tri možné výklady. Prvou možnosťou je, že podľa názoru najvyššieho súdu neboli dodané iné informácie... Druhou možnosťou je, že najvyšší súd mal na mysli nedodanie podkladov. Tretia možnosť je taká, že najvyšší súd mal na mysli dodanie dokladov. Možno existuje aj štvrtá možnosť, avšak tú najvyšší súd nenaznačil...

... mal sa najvyšší súd zaoberať aj tým, či prípadné nedostatky žiadosti N. o poskytnutie dokladov mohli mať vplyv nielen na závažnosť údajného marenia výkonu dohľadu, ale i na samotné meritum veci – či vôbec došlo k mareniu výkonu dohľadu, teda či mal sťažovateľ závažný dôvod na diskusiu so svojim metodickým orgánom a či bol oprávnený poukázať na nesprávnosti a požadovať od N. vysvetlenie alebo nie...

Orgán štátu musí konať presne tak ako mu to zákon umožňuje, či prikazuje a ak koná, potom niet dôvodu hodnotiť jeho konanie ako „bona fide“. Niet preto dôvodu honorovať zákonné konanie takého orgánu osobitnými pochvalnými vyjadreniami obsiahnutými v odôvodneniach súdov.»

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd ... rozsudkom č. 3 Sž 7/2010 zo 17. júla 2010 porušil základné právo spoločnosti B., o. c. p., a. s., ... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

2. Rozsudok Najvyššieho súdu... 3 Sž 7/2010 zo 17. júla 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd... je povinný nahradiť trovy konania... v sume 681,27 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene

môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 7/2010 zo 17. júna 2010. Jeho podstatná argumentácia spočívala (bod 3) v nedostatočnom zhodnotení všetkých okolností skutkového stavu kladeného mu za vinu kontrolným subjektom, a to n., vrátane tých, na ktoré výslovne poukazoval ako na nedostatky v jej žiadosti, vôbec v jej metodickom usmernení, pri absencii výkladu sporných pojmov, negácii jeho písomnej a elektronickej komunikácie s kontrolným orgánom s cieľom ustáliť n. vykonávanú služobnú potrebu pri plnení jeho povinností v rámci výkonu dohľadu na diaľku, ktorý posudzoval najvyšší súd a ktorý sa s nimi nevysporiadal vo svojom napadnutom rozhodnutí a v konfrontácii, s ktorými tak podľa jeho názoru nemohol naplniť skutkovú podstatu zavineného porušenia svojich povinností právne koncipovaných v ustanoveniach § 35 ods. 1 zákona o dohľade nad finančným trhom a § 75 ods. 3 zákona o cenných papieroch, za čo mu bola aj uložená pokuta. Tým, že sa najvyšší súd s jeho prednesenými argumentmi nevysporiadal a nezahrnul ich do svojej rozhodovacej činnosti, dopustil sa arbitrárneho výkonu spravodlivosti, čím mal porušiť sťažovateľom označené práva „*Súdy svojim rozhodnutiami dotvárajú právo. To je však v právnom štáte možné realizovať len vtedy, ak súd v konaní rešpektuje všetky právne záruky spravodlivého procesu, teda aj transparentnosť vysluhovania spravodlivosti, ktorá je koherentná každému jurisdikčnému aktu. Je korelátom práva procesnej strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď.*“.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

9. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

10. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 3 SŽ 7/2010 zo 17. júna 2010 v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd zistil, že spor spočíval v tom, či výzva žalovaného č. UBD-1445/2006 zo dňa 04. septembra 2006 bola dostatočne určitá, či žalobca na jej základe mal a mohol vedieť akú dokumentáciu má žalovanému predložiť. Podľa výzvy N. žiadala o predloženie denníka o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov a denníka o kúpe a predaji investičných nástrojov uskutočnených na vlastný účet bez pokynov klientov zo obdobia od 01. 01. 2006 do dňa doručenia tohto listu...

Následnú výzvu žalovaného č. UBD-1445-1/2006 zo dňa 21. 09. 2006 súd hodnotil ako bona fide pokus o odstránenie prípadných nedostatkov v komunikácii so žalobcom, na ktorý žalovaný reagoval neprimerane odpoveďou zo dňa 02. 10. 2006, z ktorej možno vyvodiť, že išlo „vedomé neporozumenie“ žalovaného, ktoré následne vyústilo do začatia administratívneho konania voči žalobcovi a uloženia poriadkovej pokuty...

Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný v ďalšom konaní právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky vec opätovne preskúmal na pojednávaniach v dňoch 13. 05. 2010 a 17. 06. 2010 a po doplnení dokazovania napadnuté rozhodnutie B. N.

č. OVS-230S/2007 zo dňa 28. augusta 2007 vo výroku o výške pokuty zmenil tak, že podľa § 38 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohl'ade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uložil spoločnosti B. o. c. p., a. s. B. poriadkovú pokutu vo výške 2 000 €...

Súd podľa § 250i ods. 2 O. s. p. doplnil skutkový stav týkajúci sa výšky pokuty na pojednávaní dňa 17. 06. 2010 o zistenie, že žalovaný po nepredložení žiadaných dokladov pri dohl'ade na diaľku následne uskutočnil u žalobcu dohl'ad na mieste v dňoch 27. 11. 2006 - 01. 12. 2006, kde denník a žiadané doklady boli pracovníkom žalovaného predložené. Právny zástupca žalobu poukazoval na skutočnosť, že žalovaný ukladal žalobcovi pokutu v čase, keď už mal žiadané informácie z dohl'adu na mieste. Prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty žalovaný vydal dňa 26. 04. 2007.

Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohl'ade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov N. pri rozhodovaní o výške poriadkovej pokuty prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah jeho následkov, na prípadné opakované porušenie povinností alebo na porušenie viacerých povinností. Poriadkovú pokutu možno uložiť až do 5 000 €, ak ide o fyzickú osobu, a až do 50 000 €, ak ide o právnickú osobu, a to aj opakovane.

Najvyšší súd nahradil rozhodnutie žalovaného v časti výšky uloženej pokuty vlastným rozhodnutím pretože po doplnení skutkového stavu zistil, že doba protiprávneho konania žalovaného, v podobe nepredloženia žiadaných dokladov N. bola vzhľadom na následné predloženie žiadaných informácií v rámci dohl'adu na mieste (v dňoch 27. 11. 2006 - 01. 12. 2006) kratšia, o ktorej skutočnosti sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nezmienil. Na druhej strane nie je možné opomenúť závažnosť konania žalobcu ako dokonaného skutku, ktorá spočíva v tom, že žalobca dobrovoľne neupustil od protiprávneho konania a nerešpektoval ani opätovnú žiadosť žalovaného. Najvyšší súd vlastnou úvahou senátu dospel k záveru, že pre tento skutok, je primeraná poriadková pokuta 2 000 € (najmenej) - (t. j. kritérium výpočtu = vedomé nepredloženie dokladov na 1. žiadosť N. zo dňa 04. 09. 2006 1 000 €, úmyselné nepredloženie dokladov na opakovanú žiadosť zo dňa 21. 09. 2006 N. 1 000 €). Intenzita závažnosti by sa zvyšovala s dobou protiprávneho konania a vzniknutého protiprávneho stavu. Dodatočne, na pojednávaní 17. 06. 2010 bolo však

zistené, že protiprávny stav nepredloženia žiadanych dokladov trval iba do výkonu dohľadu na mieste...

Pokiaľ išlo o tvrdení pochybnosť žalobcu, či je daná právomoc žalovaného pri dohľade na diaľku požadovať dokumentáciu do ktorej je zaradený aj denník o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov, najvyšší súd poukazuje na to, že ust. § 35 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom v znení neskorších predpisov obsahuje demonštratívne vymedzenie povinností dohliadaného subjektu, a preto predloženie informácií z denníka o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe pokynov klientov sa naň vzťahuje. Ide o iné informácie, podklady a doklady o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich akcionárov alebo iných spoločníkov, najmä ekonomickej a finančnej situácie, majetkových pomerov, obchodov dohliadaných subjektov. Základ nároku predstavujúci porušenie právnej povinnosti žalobcu bol daný. Súd preto žalobu v tejto časti zamietol.

Najvyšší súd zistil, že už prvá výzva N. č. UBD-1445/2006 zo dňa 04. 09. 2006 na predloženie dokladov, adresovaná žalobcovi bola dostatočne určitá a zrozumiteľná pretože N. žiadala o predloženie „denníka o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov“ a „denníka o kúpe a predaji investičných nástrojov uskutočnených na vlastný účet bez pokynov klientov za obdobie od 01. 01. 2006 do dňa doručenia tohto listu“.

Následnú výzvu žalovaného č. UBD-1445-1/2006 zo dňa 21. 09. 2006 súd hodnotil ako bona fide pokus o odstránenie prípadných nedostatkov v komunikácii so žalobcom, na ktorý žalovaný reagoval neprimerane odpoveďou zo dňa 02. 10. 2006, z ktorej možno vyvodit', že išlo „vedomé a úmyselné neporozumenie“ výzvam žalovaného na predloženie žiadanej obchodnej dokumentácie žalobcu.

Komunikácia medzi N. ako orgánom dohľadu nad finančným trhom a obchodníkom s cennými papiermi sa neuskutočňuje v informačne izolovanom prostredí, bez informačného pozadia (backgroundu), prostredia v ktorom sa tieto subjekty pohybujú. Žalobca je obchodník s cennými papiermi u ktorého sa vyžaduje odborná spôsobilosť na finančnom trhu, a preto vzhľadom na jeho odborné zázemie súd hodnotí, že výzve porozumel, ale úmyselne ju nesplnil.»

11. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

12. Podstatná argumentácia sťažovateľa spočívala (bod 3 a 7) v tom, že *„Najvyšší súd nepreskúmal dostatočne, či bol vôbec daný právny základ pre uloženie pokuty.“*. Sťažovateľ považoval za dostatočne preukázané, že *„vyvrátil tvrdenia N., podľa ktorých možno považovať denník za doklad, keďže ide o obchodnú dokumentáciu. Touto námietkou sa najvyšší súd vôbec nezaoberal.“*. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 7/2010 zo 17. júna 2010 boli svojvoľné a že by tak zasahovali do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu

v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je namietaný rozsudok najvyššieho súdu aj náležite odôvodnený.

14. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010